

El Diacrític | | Actualitzat el 04/06/2017 a les 22:12

Passa la vida, passa la vida...

Jordi Martí Font fa una repassada entre irònica i crítica amb l'estat actual del procés sobiranista i tots els seus actors | «Quan tot s'acabi -ja em direu quan-, caldrà fer allò que sempre cal fer: balanç i veure a on érem, a on som i a on podem anar. De moment, la son creix i passa la vida»

Manifestació de l'Esquerra Independentista a Barcelona l'octubre de 2013 | Xarxa Penedès

Fa dies que això del procés va deixant rastres de canvis que podrien ser determinants per a tot el que vindrà, de la mateixa manera que podrien no voler dir res més que un allargament que no seria el primer cop que es dona ni molt menys. De fet, l'única lògica del procés fins al dia d'avui és aquesta: passar i esperar. Anem per punts, per exemple, deu:

- 1.- Germà Gordó, el pare superior del tant per cent, es veu que no plega tot i que fins i tot els del seu partit, la vella Convergència repintada, li ho han demanat. I és que qui no sap fer res més poca cosa pot fer si no fa, precisament, allò que sempre ha fet i que és l'únic que sap fer.
- 2.- Es veu que ara Òmnium i l'ANC també demanen data i pregunta, com si fossin de la CUP, tot i que és clar que no imiten aquesta organització perquè tothom sap, menys la dreta dretana espanyola i el seus periodistes (deixeu que els anomeni així tot i que no ho són), que la CUP ni marca temps ni dona idees al procés en general, o això diuen i repeteixen.
- 3.- El gran debat sobre la compra d'urnes sembla que s'ha resolt de la millor manera. Dos empresaris les faran i així, de pas, alguna cosa en trauran i alguna feina donaran. «Donar feina», quina expressió, no?
- 4.- Al món sencer es veu que ens miren, opinen i, segons qui ho explica, tot és bo o tot és dolent.

Des d'aquí, sabem ben clarament que fer-ho és fer-ho i parlar de fer-ho és tota una altra cosa, precisament l'única que ara i des de fa anys tenim.

5.- Fent recopilació d'articles i textos sobre el procés per a un proper llibre, m'he adonat que la rebaixa del discurs propi és tan gran que fa feredat. «Ho volem tot» i «Capgirem la història» situats avui com a lemes sonen estranys i llunyans, sense cap mena de dubte, i això cal que ens faci reflexionar.

6.- Al setembre hi havia d'haver un referèndum i es veu que encara hi pot ser. Però també n'havia d'haver un al 2014, un altre al 2015 i de moment només tenim no-res. I de tot le que diem poques coses acaben passant. Sembla com si anunciéssim sempre no ja impossibles sinó no realitzables.

7.- Mentrestant, es veu que els moviments socials han revifat no se sap com després que la desaparició de munts d'activistes en el no-res de les institucions ens fes desaparèixer del calendari públic... Quin munt d'afirmacions fetes damunt visions subjectives interessades....

8.- Sí que és veritat que la il·lusió que molta gent d'aquella de «jo no em poso en política» va desapareixent i tothom amb qui parles l'únic que vol és que el que hagi de passar passi com més aviat millor. I de moment, no passa. Potser no ha de passar res...

9.- L'Estat continua amenaçant i amenaçant. De fet, no crec que l'Estat hagi fet res més en els darrers tres-cents anys, però és clar que quan ho fa es converteix en notícia i estén la por entre qui ja en té. I ningú sap què passarà ni com reaccionarem al que passi.

10.- Sembla que els Comuns encara no han decidit què faran quan passi quelcom, si és que passa, tot i que jo continuo entestat a pensar que com que són demòcrates de veritat no només defensaran el referèndum decisiu sinó que se la jugaran per defensar-lo. Altres, dormen a la palla com sempre han fet...

Quan tot s'acabi -ja em direu quan-, caldrà fer allò que sempre cal fer: balanç i veure a on érem, a on som i a on podem anar. De moment, la son creix i passa la vida.

Ara, però, sense cap mena de dubte, ens cal una vaga general per ampliar les lluites que ens donen la vida quan les guanyem i, sobretot, quan les lluitem. La son fuig quan ens belluguem i no quan denunciem els lladres de vida als seus propis tribunals on els seus parents fan de jutges. Només ens podem reapropiar de la vida si vivim, no si esperem no sabem què. I per guanyar la vida ens cal lluitar, un cop més, cent, mil. Com sempre, la lluita és el camí i aquesta és al carrer!